

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžp/10/2012
Identifikačné číslo spisu:	7009200363
Dátum vydania rozhodnutia:	31.01.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:7009200363.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Rozmin, s. r. o., so sídlom Šafáriková č. 21, Rožňava, zastúpeného Mgr. Marekom Benedikom, advokátom so sídlom Rudnayovo námestie č. 1, Bratislava, proti žalovanému Hlavnému banskému úradu, so sídlom Kammerhofská 25, Banská Štiavnica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 25-32/2009, z 12. januára 2009, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 19. januára 2012 č. k. 6S/28/2009-175, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 19. januára 2012 č. k. 6S/28/2009-175 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na nové konanie a rozhodnutie.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 25-32/2009 z 12. januára 2009, ktorým žalovaný ako príslušný správny orgán rozhodujúc o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Obvodného banského úradu v Spišskej Novej Vsi z 12. augusta 2008 o zrušení banského oprávnenia vydaného Obvodným banským úradom v Spišskej Novej Vsi (ďalej len „OBÚ“) pod č. 1217/97 zo dňa 14. mája 1997 a zmenené rozhodnutím úradu č. 1704/99 z 21. októbra 1999 a č. 1496/2001 z 21. septembra 2001 (ďalej len „banské oprávnenie“) na činnosti uvedené v § 2 písm. j/, c/, d/ a e/ zákona č. 51/1988 Zb. o banskej činnosti, výbušnínach a o štátnej správe v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 51/1988 Zb.“ alebo „zákon o banskej činnosti“) a zaregistrované v banskom registri právnických osôb Obvodného banského úradu v Spišskej Novej Vsi, fólío č. 54, a to podľa § 4b ods. 4 písm. c/ a § 4b ods. 4 písm. d/ zákona, a to z dôvodu, že žalobca nevykonával banskú činnosť alebo činnosť vykonávanú banským spôsobom, na ktorú mu bolo vydané banské oprávnenie dlhšie ako 3 roky a taktiež z dôvodu, že žalobca nespĺňa niektorú z požiadaviek uvedených v § 4a ods. 2 zákona č. 51/1988 Zb., teda konkrétne z dôvodu, že žalobca po dobu dlhšiu ako 3 mesiace nemal určených zodpovedných zamestnancov na odborné a bezpečné riadenie banskej činnosti alebo činnosti vykonávanej banským spôsobom.

Krajskému súdu z obsahu administratívneho vyplynulo, že žalobca žiadal o zmenu banského oprávnenia svojím podaním z 19. mája 2008, pričom zmena sa týkala zodpovedného vedúceho zamestnanca,

ktorého žalobca určil na zaistenie odborného a bezpečného riadenia banskej činnosti v bani, ktorým bol A., trvalé bytom N.. XX, okres F.. V tomto podaní žalobca neuviedol, kto bude novým zodpovedným vedúcim zamestnancom. Na základe toho OBÚ vykonal šetrenie a zistil, že žalobca od zrušenia zmluvy s dodávateľom banských prác spoločnosťou RimaMuráňm, s. r. o., Rožňava, k zrušeniu ktorej došlo v roku 2001, nemal určeného zodpovedného vedúceho zamestnanca na zaistenie odborného a bezpečného riadenia banskej činnosti v bani. Prvostupňový správny orgán obvodný banský úrad na základe vykonanej kontroly správ, ktoré organizácie predkladajú OBÚ do konca januára nasledujúceho roka zistil, že žalobca takéto správy nepodal za roky 2004, 2005, 2006 a 2007, čo následne posúdil ako dôvod na začatie konania o zrušení banského oprávnenia žalobcovi.

Tvrdenie žalobcu, že mal banské oprávnenie pre dobývanie výhradného ložiska v určenom dobývacom priestore, podľa krajského súdu nezodpovedá obsahu administratívneho spisu žalovaného, pretože ak by OBÚ povolil žalobcovi banskú činnosť - otváрка, príprava a dobývanie výhradného ložiska v určenom dobývacom priestore, tak by ho žalobca mohol získať len určením dobývacieho priestoru podľa § 24 ods. 1 zákona č. 44/1988 Zb. o ochrane a využití nerastného bohatstva v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 44/1988 Zb.“ alebo „banský zákon“), a to zmluvným prevodom určeného dobývacieho priestoru v zmysle § 27 zákona č. 51/1988 Zb. alebo prevodom dobývacieho priestoru na základe výberového konania v zmysle § 27a zákona č. 51/1988 Zb.. Žalobca v danom prípade získal oprávnenie na dobývanie výhradného ložiska Gemerská Poloma zmluvným prevodom z organizácie Geologická služba Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave a až potom mu obvodný banský úrad povolil banskú činnosť - otváрка, príprava a dobývanie výhradného ložiska v určenom dobývacom priestore Gemerská Poloma rozhodnutím od 14. mája 1997.

Podľa názoru krajského súdu je nedôvodná námietka žalobcu spočívajúca v jeho tvrdení, že v ďalšom vykonávaní banskej činnosti mu bolo zabránené nezákonným postupom žalovaného, ktorú nezákonnosť vyvodil z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) z 27. februára 2008 č. k. 6Sžo/61/2007-121, pretože predmetným rozhodnutím najvyššieho súdu neboli spochybnené vecné dôvody na určenie dobývacieho priestoru inej organizácii, ale toto rozhodnutie, ktorým najvyšší súd zrušil rozhodnutie žalovaného o určenie dobývacieho priestoru spoločnosti Economy agency RV, s. r. o., so sídlom v Rožňave, Marikovszkého 53, zapísané v evidencii dobývacích priestorov pod poradovým číslom 74/e, číslo zápisu 3, bolo zrušené z dôvodu nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného vydaného vo forme oznámenia a nie vo forme rozhodnutia, a preto vrátené žalovanému na nové konanie. Pokiaľ žalobca namietal pravdivosť tvrdení žalovaného v žalovanom rozhodnutí v uvedenom smere, že od roku 2001 nemal určených zodpovedných zamestnancov na odborné a bezpečné riadenie banskej činnosti a činnosti vykonávanej banským spôsobom s poukazom na rozhodnutie zo dňa 31. mája 2004 č. 1023/511/2004, tak žalobca v žalovanom rozhodnutí sám uznal vydanie tohto rozhodnutia ako závažné pochybenie prvostupňového správneho orgánu, avšak to, že žalobca nemá určeného zodpovedného zamestnanca s odbornou spôsobilosťou na odborné a bezpečné riadenie banskej činnosti a činnosti vykonávanej banským spôsobom nemalo žiadny vplyv a ničím nepreukázalo, že žalobca mal určeného zodpovedného vedúceho zamestnanca s odbornou spôsobilosťou vedúceho bane.

Krajský súd uviedol, že sám žalobca nakoniec v žalobe potvrdzuje nevykonávanie banskej činnosti po dlhšiu dobu ako tri roky. Na strane 4 v prvom odseku uvádza, že: „V čase medzi 22. apríla 2005 a 10. apríla 2008 nemohol žalobca vykonávať banskú činnosť v dobývacom priestore výlučne v dôsledku nezákonného rozhodnutia a postupu OBÚ, hoci mal na ňu zabezpečené všetky finančné a technické prostriedky“.

Taktiež sám žalobca v žalobe potvrdil dôvod zrušenia banského oprávnenia v zmysle ustanovenia § 4b ods. 4 písm. d/ zákona č. 51/1988 Zb., ak uvádza v obsahu svojej žaloby na strane 5, že: „Pokiaľ ide o obdobie medzi 22. apríla 2005 a 10. apríla 2008, kedy bolo žalobcovi zabránené v ďalšom vykonávaní banskej činnosti výlučne v dôsledku nezákonného postupu príslušných správnych orgánov, platia tie isté argumenty, ktoré boli uvedené v 1. časti - nebolo možné od žalobcu spravodlivo očakávať a požadovať, aby mal zabezpečené (a aby platil) odborne spôsobilé osoby na činnosť, ktorú pre nezákonné obštrukcie OBÚ nemohol vôbec vykonávať“, teda že žalobca podstatne dlhšiu dobu ako 3 mesiace nemal určených zodpovedných zamestnancov na odborné a bezpečné riadenie banskej činnosti a činnosti vykonávanej banským spôsobom nepreukázal ani v správnom konaní, ani v súdnom preskúmvacom konaní.

Takto potom Krajský súd v Košiciach dospel k právnomu záveru totožnému so závermi žalovaného správneho orgánu a konštatoval, že preskúmvaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo

k porušeniu zákona.

O trovách konania rozhodol krajský súd s poukazom na § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi súd ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca domnievajúc sa, že krajský súd nedostatočne zistil skutkový stav veci, následne vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď najmä neskúmal a nezobral do úvahy dôvody, ktoré spôsobili, že žalobca nemohol z objektívnych dôvodov vykonávať banskú činnosť (§ 205 ods. 2 písm. c/ a f/ OSP).

Úvodom poukázal na to, že vykonával od 24. júna 1997 banskú činnosť v súvislosti s otvárkou, prípravou a dobývaním mastencového ložiska v dobývacom priestore Gemerská Poloma číslo 74/e banského oprávnenia vydaného OBÚ banské oprávnenie bolo žalobcovi vydané na vykonávanie banskej činnosti uvedenej v § 2 písm. b/, c/, d/, e/, f/ a g/ a § 3 písm. a/ zákona č. 51/1988 Zb.. Jeho úmysel a podnikateľský plán bol ťažiť mastenec v dobývacom priestore a príslušné povolenia, vrátane banského oprávnenia, získal za týmto účelom.

Uvedený dobývací priestor bol žalobcovi nezákonným rozhodnutím OBÚ odobratý a určený inej organizácii - spoločnosti Economy Agency RV, s. r. o.. Rozhodnutie OBÚ bolo žalobcom napadnuté a následne zrušené uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. februára 2008 sp. zn. 6Sžo/61/2007-121, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 10. apríla 2008 a vec bola vrátená OBÚ na ďalšie konanie. OBÚ, nerešpektujúc právny názor najvyššieho súdu, vydal dňa 02. júla 2008 rozhodnutie, ktorým určil dobývací priestor spoločnosti VSK MINING, s. r. o., so sídlom Hlavná 8, 040 01 Košice, IČO: XX XXX XXX (ďalej len „VSK MINING“), právnomu nástupcovi spoločnosti Economy Agency RV, s. r. o.. Uvedené rozhodnutie OBÚ bolo potvrdené žalovaným dňa 12. januára 2009 žalobca podal aj voči uvedeným rozhodnutiam banských úradov žalobu a najvyšší súd svojim rozhodnutím z 18. mája 2011, sp. zn. 2Sžo/132/2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 03. júna 2011 (ďalej aj „Rozhodnutie“), tieto rozhodnutia opäť zrušil a vrátil OBÚ na ďalšie konanie. Najvyšší súd v tomto Rozhodnutí nekritizoval iba formálne procesné pochybenia, ale zásadné nedostatky v konaní pred OBÚ a pred žalovaným. Podľa najvyššieho súdu OBÚ vo svojom rozhodnutí nedostatočne preskúmal skutkový stav, nezohľadnil rozsah svojho zásahu do práv žalobcu, nezvážil proporionalitu takého zásahu, svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, chybné spočítal lehotu, v ktorej žalobca údajne nezačal výhradné ložisko dobývať, atď.. Toto rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky však Krajský súd v Košiciach v napadnutom rozsudku vôbec nezohľadnil a s odkazom na dnes už prekonané rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/61/2007-121, z 27. februára 2008 (prečo je prekonané?) konštatoval, že námietky žalobcu sú nedôvodné (strana 10 prvý odsek napadnutého rozsudku).

V dôsledku týchto protiprávnych rozhodnutí a konania OBÚ a žalovaného je žalobcovi už od 22. apríla 2005 znemožnené vykonávať banskú činnosť v dobývacom priestore napriek tomu, že najvyšší súd rozhodnutia banských úradov opakovane zrušil z dôvodu ich nezákonnosti. Žalobca mal a má na banskú činnosť zabezpečené potrebné finančné a technické prostriedky a je nespochybniteľné, že v prípade, ak by mu nebol dobývací priestor nezákonne odňatý, vykonával by v ňom banskú činnosť bez podstatného prerušenia dodnes. OBÚ, žalovaný a Krajský súd v Košiciach sa však uvedenými skutočnosťami nezaoberali, napriek tomu, že žalobca na ne opakovane poukazoval.

Žalobca k dôvodom pre odobratie banského oprávnenia, ktoré podľa neho neexistujú, namietol, že ako dôvod odobratia banského oprávnenia banské úrady uviedli naplnenie podmienok pre začatie konania o zrušenie banského oprávnenia stanovených v § 4b ods. 4 písm. c/ a d/ zákona č. 51/1988 Zb.. S uvedenými dôvodmi na zrušenie banského oprávnenia žalobca nesúhlasí z týchto dôvodov:

1. S poukazom na ustanovenie § 4b ods. 4 písm. d/ zákona č. 51/1988 Zb. uvádza, že žalovaný odôvodnil zrušenie banského oprávnenia žalobcu tým, že nevykonával banskú činnosť alebo činnosť vykonávanú banským spôsobom, na ktorú mu bolo vydané banské oprávnenie, dlhšie ako tri roky. Tým podľa žalovaného žalobca naplnil podmienku pre začatie konania o zrušenie banského oprávnenia uvedenú v § 4b ods. 4 písm. d/ zákona č. 51/1988 Zb.. Argument, že túto činnosť žalobca vykonávať nemohol vďaka nezákonnému odňatiu dobývacieho priestoru zo strany OBÚ a žalovaného pritom Krajský súd v Košiciach nepovažoval za relevantný.

K tomu žalobca dodal, že nepopiera, že banské oprávnenie sa neviaže na konkrétny dobývací priestor.

Ako však uviedol najvyšší v svojom Rozhodnutí, právne normy, vrátane banských a správnych predpisov, nepôsobia vo vákuu, ale vo vzájomnej súvislosti a v spoločnosti. Ich hlavným cieľom má byť úprava spoločenských vzťahov tak, aby dochádzalo k zásahom do práv a právom chránených záujmov osôb v čo najmenšom rozsahu a iba v nevyhnutných prípadoch. Takéto zásahy zároveň musia byť v súlade s verejným záujmom. OBÚ a žalovaný mali povinnosť pri vydávaní svojich rozhodnutí o zrušení banského oprávnenia žalobcu, t. j. rozhodnutie OBÚ č. k. 104-1620/2008 z 12. augusta 2008 a rozhodnutie žalovaného č. k. 2532/2009 z 12. januára 2009, ktorými došlo k zásahu do subjektívnych práv žalobcu, tento zásah vyhodnotiť zo všetkých hľadísk, najmä pokiaľ ide o jeho súlad s verejným záujmom a proporcionalitou. Banské úrady mali zároveň skúmať z akých dôvodov žalobca banskú činnosť nevykonával.

Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že nemohol vykonávať banskú činnosť v dôsledku nezákonného zásahu týchto banských úradov, je teda zrejmé, že v duchu zásady „z neprávania nemôže vzniknúť právo“ OBÚ a žalovaný neboli oprávnení zrušiť banské oprávnenie žalobcu. Uvedené závery podporuje aj právny názor NS v rozhodnutí.

Taktiež je podľa žalobcu zrejmé, že pokiaľ sa OBÚ a žalovaný nezaoberali otázkou, z akých dôvodov nevykonával žalobca banskú činnosť, nedostatočne zistili skutkový stav veci. Banské úrady sa taktiež nezaoberali otázkou, či bol žalobca objektívne schopný vykonávať banskú činnosť, teda či mal k dispozícii všetky potrebné finančné a technické prostriedky. Banské úrady takisto ignorovali, že žalobca vykonával a podnikal všetky kroky potrebné pre vykonávanie banskej činnosti, ako napríklad uzatváranie zmlúv s dodávateľmi prác, vypracovávanie dokumentácie, vykonávanie prieskumu, atď., a to až do doby, kým mu nebol dobývací priestor nezákonne odňatý.

Mal za to, že banské úrady pochybili aj pri skúmaní, či boli naplnené podmienky na začatie konania o zrušení banského oprávnenia, kde neaplikovali výnimku uvedenú v § 4b ods. 4 písm. d/ zákona č. 51/1988 Zb. za bodkočiarkou, ktorá znie: „uvedené neplatí pre dobývanie výhradného ložiska v určenom dobývacom priestore, a/c oprávnenie zanikne podľa osobitného predpisu (ďalej len „výnimka“). Táto výnimka odkazuje na § 27 ods. 13 banského zákona v znení platnom v čase začatia konania o zrušení banského oprávnenia. Toto ustanovenie je nástupcom § 21 ods. 12 banského zákona v znení platnom do 31. mája 2007. Pre úplnosť dodávame, že OBÚ a žalovaný odňali dobývací priestor žalobcovi odvolajúc sa práve na tento § 27 ods. 12 banského zákona v jeho znení platnom do 31. mája 2007.

Pokiaľ žalovaný na strane 3 svojho vyjadrenia z 14. apríla 2009 doručeného Krajskému súdu v Košiciach dňa 17. apríla 2009 tvrdí, že výnimka sa na žalobcu nevzťahuje, nakoľko oprávnenie na dobývanie výhradného ložiska mu nezaniklo na základe § 27 ods. 13 banského zákona, tento argument neobstoí nakoľko § 4b ods. 4 písm. d/ zákona č. 51/1988 Zb. bol novelizovaný zákonom 577/2007 Z. z. s účinnosťou od 01. januára 2008. Práve táto novela predmetnú výnimku do § 4b ods. 4 písm. d/ zákona č. 51/1988 Zb. vložila. K 01. januáru 2008 však už dôvodný § 27 ods. 12 banského zákona neplatil (bol nahradený § 27 ods. 13 banského zákona), preto zákonodarca (nemalo by byť žalovaný?) naň nemohol explicitne odkázať (odkázal však na ustanovenie, ktorým bol pôvodný § 27 ods. 12 banského zákona nahradený). To však nič nemení na skutočnosti, že žalobcovi bolo odobraté oprávnenie k dobývaniu v dobývacom priestore podľa osobitného zákona (banského zákona), a to mechanizmom, ktorý tento zákon za rovnakým účelom ako v súčasnosti upravoval pred 01. januárom 2008. Ak zámerom zákonodarcu bolo, aby sa podmienka začatia konania o zrušení banského oprávnenia uvedená v §4b ods. 4 písm. d/ zákona č. 51/1988 Zb. nevzťahovala na prípady, kedy došlo k strate dobývacieho priestoru, nie je dôvod, aby sa táto výnimka neaplikovala aj na odobratie dobývacieho priestoru podľa predchádzajúcej úpravy banského zákona len preto, že odkaz pod čiarou je prepojený na súčasné znenie banského zákona a nezohľadňuje jeho predchádzajúce znenia. OBÚ aj žalovaný tak porušili zákon č. 51/1988 Zb., ak uvedenú výnimku neaplikovali.

2. K ustanoveniu § 4b ods. 4 písm. c/ zákona č. 51/1988 Zb. žalobca uviedol, že žalovaný odôvodnil zrušenie banského oprávnenia žalobcovi aj tým, že žalobca nemal určených zodpovedných zamestnancov na odborné a bezpečné riadenie banskej činnosti a činnosti vykonávanej banským spôsobom. Uvedené ustanovenie banského zákona umožňuje začať konanie o zrušení banského oprávnenia, ak držiteľ nespĺňa niektorú z požiadaviek uvedených v § 4a ods. 2 zákona č. 51/1988 Zb. dlhšie ako tri mesiace.

Žalobca však v čase začatia konania o zrušení banského oprávnenia mal ustanoveného zodpovedného zástupcu, pána A., a táto skutočnosť bola OBÚ riadne oznámená podaním žalobcu zo dňa 19. mája 2008

(spis OBÚ č. 104/2008, záznam č. 1247/2008 založený v spise). Je síce možné, že žalobca v období pred májom 2008, t. j. v období, keď nemohol banskú činnosť vykonávať ako dôsledok nezákonných rozhodnutí banských úradov, nemal ustanoveného zodpovedného zástupcu s kvalifikáciou odpovedajúcou požiadavkám zákona. Avšak v dôsledku pozitívneho rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/61/2007-121 z 27. februára 2008 žalobca opäť plánoval začať banskú činnosť a zodpovedného zástupcu s dostatočnou kvalifikáciou ustanovil. OBÚ tak žalobcovi odobral banské oprávnenie v čase, keď žalobca túto podmienku stanovenú § 4a ods. 2 zákona č. 51/1988 Zb. opäť spĺňal a OBÚ o tom v zmysle príslušných právnych predpisov upovedomil. Z dikcie uvedeného § 4b ods. 4 písm. c/ zákona č. 51/1988 Zb. je pritom zrejmé, že banský úrad je povinný posúdiť skutočnosť, či držiteľ banského oprávnenia spĺňa požiadavky v § 4a ods. 2 zákona č. 51/1988 Zb. v dobe začatia konania o zrušení banského oprávnenia (nie v čase pred jeho začatím). Ak v tejto dobe držiteľ banského oprávnenia požiadavky § 4a ods. 2 zákona č. 51/1988 Zb. spĺňa, príslušný banský úrad nie je oprávnený banské oprávnenie zrušiť. Iný výklad tohto ustanovenia by bol podľa žalobcu nelogický, keďže účelom zákona č. 51/1988 Zb. nie je predsa odobrať banské oprávnenia ich držiteľom, ale naopak týchto motivovať, pod hrozbou straty banského oprávnenia, k tomu, aby podmienky zákona o banskej činnosti spĺňali, prípadne čo najskôr opäť spĺňať začali.

Žalovaný teda pri zrušení banského oprávnenia žalobcu nepreukázal naplnenie uvedeného ustanovenia § 4b ods. 4 písm. c/ zákona č. 51/1988 Zb.. Ani tento dôvod, tak k odobratiu banského oprávnenia žalobcu viesť nemohol. Krajský súd v Košiciach preto pochybil, ak z tohto dôvodu rozhodnutie OBÚ a žalovaného nezrušil.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie, nesúhlasiac s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobcu, navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné a že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť v zmysle 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 221 ods. 1 písm. f/ OSP a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Rozhodol tak uznesením (§ 223 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§250ja ods. 2 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu pripojených spisov zistil, že dňa 14. mája 1997 bolo žalobcovi vydané banské oprávnenie č. 1217/97 zmeneného rozhodnutiami č. 1704/99 zo dňa 21. októbra 1999 a č. k. 1496/2001 zo dňa 21. septembra 2001. OBÚ na neurčitú dobu, na banskú činnosť v súvislosti s otvárkou, prípravou a dobývaním mastencového ložiska v dobývacom priestore Gemerská Poloma číslo 74/e vykonávanie banskej činnosti uvedenej v § 2 písm. b/, c/, d/, e/, f/ a g/ a § 3 písm. a/ zákona č. 51/1988 Zb.. Jeho úmysel a podnikateľský plán bol ťažiť masťenec v dobývacom priestore a príslušné povolenia, vrátane banského oprávnenia, získal za týmto účelom. Uvedený dobývací priestor bol žalobcovi rozhodnutím OBÚ odobratý a určený inej organizácii - spoločnosti Economy Agency RV, s. r. o.. Rozhodnutie OBÚ bolo žalobcom napadnuté. Krajský súd v Košiciach konanie žalobcu o preskúmanie rozhodnutia a postupu správneho orgánu vedené pod č. k. 5S/73/2005, dňa 07. februára 2007 uznesením zastavil. Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 27. februára 2008 sp. zn. 6Sžo/61/2007-121, zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 10. apríla 2008 a vec vrátil OBÚ na ďalšie konanie. OBÚ, nerešpektujúc právny názor NS, vydal dňa 02. júla 2008 rozhodnutie, ktorým určil dobývací priestor spoločnosti VSK MINING, s. r. o., so sídlom Hlavná 8, 040 01 Košice, IČO: 35 837 659 (ďalej len „VSK MINING“), právnomu nástupcovi spoločnosti Economy Agency RV, s. r. o.. Uvedené rozhodnutie OBÚ bolo potvrdené žalovaným dňa 12. januára 2009. Žalobca podal aj voči uvedeným rozhodnutiam banských úradov žalobu. V nadväznosti na určenie dobývacieho priestoru Gemerská Poloma inej organizácii, ktorého preskúmanie je predmetom samostatného súdneho konania, bolo začaté aj správne konanie vo veci zrušenia banského oprávnenia žalobcu na tom skutkovom základe, že nevykonával banskú činnosť alebo činnosť vykonávanú banským spôsobom, na ktorú mu bolo vydané banské oprávnenie, dlhšie ako tri roky. Dňa

01. júla 2008 vydal OBÚ oznámenie o začatí správneho konania vo veci zrušenia banského oprávnenia, na ktoré žalobca odpovedal listom zo dňa 14. júla 2008 s argumentáciou, že jediným dôvodom, pre ktorý v období medzi 22. aprílom 2005 a 10. aprílom 2008 nevykonával banskú činnosť je, že mu bol nezákonne odňatý dobývací priestor. Ďalej tvrdil, že neboli naplnené dôvody pre zrušenie banského oprávnenia, resp. boli spôsobené nezákonným postupom zo strany žalovaných správnych orgánov. OBÚ vydal dňa 12. augusta 2008 rozhodnutie o zrušení banského oprávnenia podľa § 4b ods. 4 písm. c/ a § 4b ods. 4 písm. d/ zákona č. 51/1988 Zb., ktoré banské oprávnenie bolo žalobcovi vydané OBU zo dňa 14. mája 1997 pod číslom 1217/97 a zmenené rozhodnutím úradu z 21. októbra 1999 pod číslom 1704/99 a z 21. septembra 2001 pod číslom 1496/2001 na činnosti uvedené v § 2 písm. b/, c/, d/ a e/ zákona č. 51/1988 Zb. a zaregistrované v banskom registri právnických osôb OBÚ v Spišskej Novej Vsi, fólíu č. 54. Hlavný banský úrad rozhodnutím č. 25-32/2009 z 12. januára 2009 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie OBÚ č. 104-1620/2008 z 12. augusta 2008. Uvedené rozhodnutia žalobca napadol na krajskom súde. Žalobca žiadal o prerušenie konania, z dôvodu prebiehajúceho odvolaciemu konaniu na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 2Sžo/132/2010. Krajský súd uznesením zo 17. júna 2010 pod č. 6S/28/2009-99 žiadosti žalobcu nevyhovel. Žalobca sa voči uvedenému rozhodnutiu dňa 09. júla 2010 odvolal. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 6Sžo/213/2010 zo dňa 23. februára 2011 rozhodnutie krajského súdu potvrdil. Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 2Sžo/132/2010 z 18. mája 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 03. júna 2011 rozhodnutia žalovaného č. 26/34/2009 z 12. januára 2009, ako aj rozhodnutie Obvodného banského úradu v Spišskej Novej Vsi č. 329-1506/2008 z 02. júla 2008 o určení dobývacieho priestoru spoločnosti VSK MINING právnomu nástupcovi spoločnosti Economy Agency RV, s. r. o. opäť zrušil a vrátil správny orgán na ďalšie konanie. Najvyšší súd v tomto rozhodnutí nekritizoval iba formálne procesné pochybenia, ale zásadné nedostatky v konaní pred OBÚ a pred žalovaným. Podľa najvyššieho súdu OBÚ vo svojom rozhodnutí nedostatočne preskúmal skutkový stav, nezohľadnil rozsah svojho zásahu do práv žalobcu, nezvážil proporionalitu takého zásahu, svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, chybné spočítal lehotu, v ktorej žalobca údajne nezačal výhradné ložisko dobývať, atď.. Napriek tomu krajský súd napadnutým rozsudkom z 19. januára 2012 žalobu žalobcu vo veci zrušenia banského oprávnenia zamietol.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

V intenciách ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP „Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov“ sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Správne súdnictvo zabezpečuje kontrolu zákonnosti rozhodnutí. Keďže súd nie je oprávnený rozhodnúť vo veci samej, je pre posúdenie vecí rozhodujúci právny (ale aj skutkový) stav v čase rozhodovania správneho orgánu (§ 250i ods. 1 veta prvá OSP).

Podľa § 1 zákona č. 51/1988 Zb. účelom tohto zákona okrem iného ustanoviť podmienky vykonávania banskej činnosti a činnosti vykonávanej banským spôsobom, najmä z hľadiska racionálneho využívania ložísk nerastov.

Podľa § 2 zákona č. 51/1988 Zb. Banskou činnosťou sa podľa tohto zákona rozumie:

- a) ložiskový geologický prieskum vyhradených nerastov
- b) otvárka, príprava a dobývanie výhradných ložísk,
- c) zriaďovanie, zabezpečovanie a likvidácia banských diel a lomov,
- d) úprava a zušľachtovanie nerastov vykonávané v súvislosti s ich dobývaním,

- e) zriaďovanie a prevádzka odvalov, výsypiek a odkalísk pri činnostiach uvedených v písmenách a) až d),
- f) osobitné zásahy do zemskej kôry,
- g) zabezpečovanie a likvidácia starých banských diel,
- h) sprístupňovanie banských diel a starých banských diel, pre múzejné a iné účely a práce na ich udržiavaní v bezpečnom stave.

Podľa § 3 zákona č. 51/1988 Zb. činnosťou vykonávanou banským spôsobom sa podľa tohto zákona rozumie:

- a) dobývanie ložísk nevyhradených nerastov vrátane úpravy a zušľachtovania nerastov vykonávaných v súvislosti s ich dobývaním, zabezpečovanie a likvidácia banských diel a lomov, ako aj vyhľadávanie a ložiskový geologický prieskum nevyhradených nerastov,
- b) inžiniersko-geologický a hydrogeologický prieskum okrem geologických prác vykonávaných za účelom získania doplnajúcich údajov pre dokumentáciu stavieb,
- c) ťažba pieskov a štrkopieskov v korytách vodných tokov plávajúcimi strojmi vrátane úpravy a zušľachtovania týchto surovín vykonávaných v súvislosti s ich ťažbou, s výnimkou odstraňovania nánosov pieskov a štrkopieskov pri údržbe vodných tokov,
- d) podzemné práce vykonávané banským spôsobom, najmä hĺbenie jám a jamíc, razenie štôlní a tunelov, ako aj iných podzemných priestorov s objemom nad 250 m³,
- e) práce na zabezpečenie stability podzemných priestorov,
- f) práce na sprístupňovaní jaskýň a práce na ich udržiavaní v bezpečnom stave,
- g) zemné práce vykonávané s použitím strojov a výbušnín, ak sa na jednej lokalite premiestňuje viac ako 100.000 m³ horniny,
- h) strojové vŕtanie studní s dĺžkou nad 30 m a vrty s dĺžkou nad 30 m na iné účely než na práce uvedené v § 2 a v § 3 písm. a/ h/ až g/,
- i) čerpanie prírodných liečivých a stolových minerálnych vôd v banských dielach.

Podľa § 4a ods. 1 zákona č. 51/1988 Zb. banskú činnosť uvedenú v 2 písm. b/ až h/ a činnosť vykonávanú banským spôsobom, uvedenú v § 3 písm. a/ s výnimkou ložiskového geologického prieskumu nevyhradených nerastov možno vykonávať len na základe oprávnenia vydaného rozhodnutím obvodného banského úradu (ďalej len „banské oprávnenie“).

Podľa § 4a ods. 2 zákona č. 51/1988 Zb. banské oprávnenie možno vydať fyzickej osobe, ak je spôsobilá na právne úkony, je bezúhonná a preukáže odbornú spôsobilosť zodpovedného vedúceho zamestnanca podľa § 6 ods. 1 na požadovanú činnosť. Ak sa banské oprávnenie vydáva právnickej osobe, musí požiadavky bezúhonnosti a odbornej spôsobilosti zodpovedného vedúceho zamestnanca spĺňať ten, kto je jej štatutárnym orgánom alebo členom štatutárneho orgánu. Banské oprávnenie možno vydať aj vtedy, ak požiadavku odbornej spôsobilosti zodpovedného vedúceho zamestnanca spĺňa zodpovedný zástupca fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktorý s vykonávaním tejto funkcie vyjadril písomný súhlas, má spôsobilosť na právne úkony, je bezúhonný a má bydlisko na území Slovenskej republiky. Zodpovedný vedúci zamestnanec musí byť pri vykonávaní funkcie v pracovnoprávnom vzťahu alebo inom právnom vzťahu s držiteľom banského oprávnenia a musí byť zrejmé, akým spôsobom podľa vnútorných predpisov právnickej osoby alebo podľa zmluvy koná za právnickú osobu. Podľa § 4b ods. 2 písm. c/ zákona č. 51/1988 Zb. banské oprávnenie zaniká právoplatným rozhodnutím obvodného banského úradu.

Podľa § 4b ods. 4 písm. c/ zákona č. 51/1988 Zb. obvodný banský úrad začne konanie o zrušenie banského oprávnenia, ak držiteľ nesplňa niektorú z požiadaviek uvedených v § 4a ods. 2 dlhšie ako tri mesiace.

Podľa § 4b ods. 4 písm. d/ zákona č. 51/1988 Zb. obvodný banský úrad začne konanie o zrušenie banského oprávnenia, ak držiteľ nevykonával banskú činnosť alebo činnosť vykonávanú banským spôsobom, na ktorú mu bolo vydané banské oprávnenie, dlhšie ako tri roky; uvedené neplatí pre dobývanie výhradného ložiska v určenom dobývacom priestore, ak oprávnenie zanikne podľa osobitného predpisu.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 51/1988 Zb. organizácia je povinná zabezpečiť a kontrolovať dodržiavanie

tohto zákona, banského zákona a predpisov vydaných na ich základe, ako aj iných všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich bezpečnosť a ochranu zdravia pri práci a bezpečnosť prevádzky a pracovné podmienky pri banskej činnosti a činnosti vykonávanej banským spôsobom. Na zaistenie odborného a bezpečného riadenia banskej činnosti a činnosti vykonávanej banským spôsobom je organizácia povinná určiť zodpovedného vedúceho pracovníka.

Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 44/1988 Zb. právo na dobývanie výhradného ložiska a na nakladanie s vydobytým nerastom má organizácia, ktorá má banské oprávnenie a ktorej sa určí dobývací priestor.

Podľa § 27 ods. 1 zákona č. 44/1988 Zb. dobývací priestor, jeho zmenu a zrušenie určí obvodný banský úrad rozhodnutím po vyjadrení príslušného orgánu ochrany prírody a na základe záväzného stanoviska stavebného úradu.

Podľa § 27 ods. 13 písm. a/ zákona č. 44/1988 Zb. organizácii, ktorej bol určený dobývací priestor alebo na ktorú bol dobývací priestor prevezený, zanikne oprávnenie na dobývanie výhradného ložiska v dobývacom priestore, ak nezačala výhradné ložisko dobývať v lehote, ktorú uviedla v konaní o určenie dobývacieho priestoru, v zmluve o prevode dobývacieho priestoru alebo v návrhu na prevod dobývacieho priestoru inej organizácii na základe výberového konania podľa § 27a.

Podľa § 27 ods. 13 písm. b/ zákona č. 44/1988 Zb. organizácii, ktorej bol určený dobývací priestor alebo na ktorú bol dobývací priestor prevezený, zanikne oprávnenie na dobývanie výhradného ložiska v dobývacom priestore, ak dobývanie prerušila na dobu dlhšiu ako tri roky, alebo nespĺnila podmienky, ku ktorým sa zaviazala v zmluve o prevode dobývacieho priestoru podľa odseku 7, alebo v návrhu do výberového konania o prevod dobývacieho priestoru inej organizácii na základe výberového konania podľa § 27a.

Podľa § 27a ods. 1 zákona č. 44/1988 Zb. ak zaniknú práva organizácie k dobývaciemu priestoru podľa § 27 ods. 13. Obvodný banský úrad začne výberové konanie o prevod dobývacieho priestoru na inú organizáciu.

Vychádzajúc z pripojeného spisového materiálu a citovaných zákonných ustanovení nemožno považovať za správny (súladný so zákonom) názor krajského súdu, ak vyslovil, že jeho úlohou v tomto konaní bolo zaoberať sa výlučne preskúmaním rozhodnutia a konania o zrušení banského oprávnenia žalobcu a nie aj otázkou určenia dobývacieho priestoru inej organizácii a banskou činnosťou v tomto dobývacom priestore.

Najvyšší súd má za to, že krajský súd bol povinný zohľadniť aj predchádzajúce konania a rozhodnutia o nich, lebo žalobca zjavne banskú činnosť nemohol vykonávať práve na základe predchádzajúcich rozhodnutí správnych orgánov.

Pritom bolo nesporne preukázané, že všetky predchádzajúce rozhodnutia správnych orgánov boli ako nezákonné zrušené zhora uvedenými rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a veci boli vrátené na nové konanie.

Po oboznámení sa zo súdnym a administratívnym spisom, však najvyšší súd postráda nové rozhodnutie správneho orgánu, ktoré malo byť vydané po ich zrušení rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/132/2010 z 18. mája 2011.

Taktiež krajský súd v napadnutom rozsudku vôbec nezohľadnil na teraz už prekonané rozhodnutie NS sp. zn. 6Sžo/61/2007-121, zo dňa 27. februára 2008.

Bez komplexného posúdenia danej veci vo vzájomných súvislostiach nebolo možné konštatovať, že zo stany žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona.

Ak krajský súd vychádzal jednostranne iba z rozhodnutí správnych orgánov o odňatí banského oprávnenia žalobcovi bez posúdenia, či žalobca banskú činnosť nevykonával zo subjektívnych ale aj z objektívnych dôvodov (v dôsledku konania a rozhodnutia správnych orgánov), porušil tým žalobcovo právo na súdnu ochranu. Takéto rozhodnutie súdu možno považovať za arbitrárne porušujúce právo účastníka na spravodlivý súdny proces a v konečnom dôsledku odnímajúce mu možnosť konať pred súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ OSP musel zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní bude povinnosťou krajského súdu zadovážiť rozhodnutia správnych orgánov vydané na základe zrušujúceho rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/132/2010 z 18.

mája 2011. Až potom bude môcť vo veci opätovne rozhodnúť, pričom bude povinný sa zaoberať aj skutočnosťami, ktoré predchádzali tomuto rozhodnutiu a svoje rozhodnutie v tomto smere aj náležite odôvodniť.

Podľa § 250ja ods. 4 OSP v ďalšom konaní je súd prvého stupňa aj správna orgán viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne krajský súd o trovách tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.